

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 3Co/754/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7613219030
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 10. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jarmila Sopková Maximová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2016:7613219030.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jarmily Sopkovej Maximovej a sudkýň JUDr. Jarmily Čabaiovej a JUDr. Zuzany Matyiovej v spore žalobcu: A. X., súdny exekútor, Z. úrad B. 3, B. N. M., právne zastúpenom Q. M. K., advokátom so sídlom v B. N. M., S. X proti žalovanému: K. poisťovňa, a.s., M. J. X., M. XX, Bratislava, IČO: 31595545, o zaplatenie 6 925,00 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Spišská Nová Ves z 20. mája 2014, č. k. 9C/343/2013

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok v jeho napadnutom výroku, ktorým bolo žalobe vyhovené a v súvisiacom výroku o trovách konania.

Priznáva žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Spišská Nová Ves (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „súd“) napadnutým rozsudkom zaviazal žalovaného uhradiť žalobcovi sumu 6.025,00 Eur spolu s úrokom z omeškania 5,75 % ročne od 1.4.2013 do zaplatenia a nahradiť trovy konania pozostávajúce zo zaplateného súdneho poplatku z návrhu vo výške 307,47 Eur a na účet právneho zástupcu žalobcu trovy právneho zastúpenia vo výške 1.088,87 Eur, do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Návrh čo do zaplatenia sumy 900,00 Eur spolu s úrokom z omeškania 5,75 % ročne od 1.4.2013 do zaplatenia zamietol.

2. Rozhodol tak o návrhu žalobcu, ktorý sa proti žalovanému domáhal zaplatenia istiny 6.925,00 Eur s 5,75 % úrokom z omeškania ročne od 1.4.2013 do zaplatenia na tom skutkovom základe, že rozsudkom tamjšieho súdu z 1. februára 2012, sp. zn. 1C/79/2006-301, bol žalobca zaviazaný zaplatiť žalobkyni Z. R. - S. sumu 3.342,33 Eur s 9 % ročným úrokom z omeškania od 24.8.2004 do zaplatenia. Na základe Upovedomenia o začatí exekúcie zaplatil 27. marca 2013 menovanej 6.025,00 Eur a 900,00 Eur titulom trov exekučného konania. Žalovanému 18. decembra 2012 nahlásil poistnú udalosť na základe poistnej zmluvy z 12. novembra 2002, uzavretej medzi Slovenskou komorou exekútorov a žalovaným. Žalovaný mu listom z 21. decembra 2012 oznámil, že škodová udalosť nespĺňa podmienky poistného plnenia. Poukázal na to, že žalovaný v uvedenom konaní oznámil 12. apríla 2007, že do konania nevstupuje. Tým nezabránil vzniknutej situácii a pasivitou spôsobil, že došlo k exekučnému konaniu, čím zvýšil náklady veci.

3. Po vykonaní dokazovania súd poukázal na ust. § 788 ods. 1, 3, § 822 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „OZ“), ďalej na ust. § 33 ods. 1, § 61b ods. 1 zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (ďalej len „Exekučný poriadok“) a uviedol, že predmetom tohto konania je poskytnutie poistného plnenia žalobcovi zo strany žalovaného na základe poistnej zmluvy uzatvorenej medzi žalovaným ako poistiteľom a Slovenskou komorou exekútorov ako poisteným. V konaní nebolo sporné, že predmetná poistná zmluva sa vzťahuje aj na danú vec t.j., že žalobca ako člen Slovenskej

komory exekútorov je poisteným na základe uvedenej zmluvy u žalovaného. Žalobca svoj nárok si uplatnil žalobou podanou na súde potom, čo vyzval žalovaného na poskytnutie poistného plnenia a žalovaný mu toto plnenie odmietol plniť. Dôvodom odmietnutia poskytnutia poistného plnenia žalobcovi bola skutočnosť, že podľa žalovaného na strane žalobcu vzniklo bezdôvodné obohatenie, na ktoré sa poistná zmluva nevzťahuje a tiež skutočnosť, že v danom prípade platí výluka z poistenia podľa článku 3 ods. 2 písm. a) všeobecných poistných podmienok, zvláštna časť VPP 104.

4. Vykonaným dokazovaním mal súd preukázať, že žalobca bol rozhodnutím tamojšieho súdu zviazaný zaplatiť sumu 3.342,33 Eur s príslušenstvom a nahradiť trovy konania povinnej v exekučnom konaní, ktoré viedol na základe poverenia súdu. Istinu bol žalobca zviazaný zaplatiť titulom náhrady škody podľa § 33 ods. 1 Exekučného poriadku. K tvrdeniu žalovaného, že na strane žalobcu vzniklo bezdôvodné obohatenie a teda poistná zmluva sa na daný prípad nevzťahuje, súd uviedol, že v danej veci nie je možné zmeniť právnu kvalifikáciu konania, ktoré bolo už právoplatne ukončené. Právna kvalifikácia zodpovednostného vzťahu žalobcu v tomto konaní voči povinnej z exekučného konania bola jednoznačne stanovená v konaní vedenom pod sp. zn. 1C/79/2006, a to aj odvolacím súdom, ktorý v uvedenom konaní rozhodoval. Pri rozhodovaní preto súd vychádzal z toho, že žalobca ako súdny exekútor spôsobil v rámci exekučného konania povinnej škodu a teda nešlo o bezdôvodné obohatenie sa na jeho strane. Poistná zmluva, na základe ktorej si žalobca uplatnil poistné plnenie sa pritom vzťahuje na všetky prípady zodpovednosti za škodu, ktoré by mohli vzniknúť v súvislosti s vykonávaním exekučnej činnosti. Je nepochybné, že škoda, k zaplateniu ktorej bol žalobca v konaní sp. zn. 1C/79/2006 zviazaný, vznikla v súvislosti s vykonávaním exekučnej činnosti žalobcu ako súdneho exekútora v exekučnom konaní vedenom pod č. EX/5/2004.

5. Žalovaný v konaní poukázal na výluku z poistenia podľa článku 3 ods. 2 písm. a) zvláštny časti VPP 104. Podľa tohto článku poistenie sa nevzťahuje na škodu spôsobenú úmyselne alebo prevzatú nad rámec stanovený právnymi predpismi alebo prevzatú v zmluve. Tamojší súd v konaní sp. zn. 1C/79/2006, zviazal žalobcu ako súdneho exekútora zaplatiť istinu s príslušenstvom poukazujúc na ustanovenie § 33 ods. 1 Exekučného poriadku. Zodpovednosť súdneho exekútora za škodu je pritom objektívnou zodpovednosťou t.j. zodpovednosťou, ktorá vzniká bez ohľadu na zavinenie, teda bez ohľadu na to, či k vzniku škody došlo úmyselným alebo nedbanlivostným konaním zodpovedného subjektu. V tomto konaní súd pri posudzovaní výlučky podľa článku 3 ods. 2 písm. a) zvláštny časti VPP 104 vychádzal z oboznámeného rozsudku tamojšieho súdu sp. zn. 1C/79/2006, najmä jeho odôvodnenia týkajúceho sa popisu jednotlivých úkonov žalobcu ako súdneho exekútora v exekučnom konaní. Súd prvej inštancie konštatoval, že nie je možné v danom prípade vychádzať z toho, že škoda bola spôsobená žalobcom ako súdnym exekútorom úmyselne, ani nad rámec stanovený právnymi predpismi. Je zrejmé, že upovedomenie o začatí exekúcie a exekučný príkaz boli žalobcom v exekúcii vydané v súlade s poverením exekučného súdu na vykonanie exekúcie a to predtým, než žalobca ako súdny exekútor mohol mať vedomosť o námietkach povinnej proti exekúcii. Tieto mu totiž boli zaslané až následne zo strany exekučného súdu. Exekučný príkaz, na základe ktorého boli následne v exekučnom konaní vymožené finančné prostriedky, bol vydaný pred tým, než žalobca ako súdny exekútor mal vedomosť o námietkach proti exekúcii, pred čiastočným vyhlásením exekúcie za neprípustnú a pred jej čiastočným zastavením. Na základe uvedeného nemožno konštatovať úmysel žalobcu vymôcť od povinnej finančné prostriedky nad rámec stanovený v poverení vydanom exekučným súdom. Súd prvej inštancie preto dospel k záveru, že základ nároku žalobcu v konaní je preukázaný. Pokiaľ sa týka výšky poistného plnenia, toto bolo žalobcovi priznané vo výške žalobcom uhradenej škody povinnej v exekučnom konaní, ktorá pozostáva z istiny, príslušenstva a trov konania priznaných povinnej súdnym rozhodnutím. Bolo preukázané, že žalobca, v konaní vedenom pod sp. zn. 1C/79/2006, ako žalovaný, navrhol vstup poistočne do konania ako vedľajšieho účastníka. Motivácia vedľajšieho účastníka na výsledku v spore je pritom daná buď jeho právnym záujmom na výsledku, o ktorý ide spravidla vtedy, ak rozhodnutím bude vo svojich dôsledkoch dotknuté jeho právne postavenie (práva a povinnosti vyplývajúce z hmotného práva), alebo je daná predmetom jeho činnosti, ktorým je ochrana práv podľa osobitného predpisu. Žalovaný napriek vedomosti o predmete konania vedeného pod sp. zn. 1C/79/2006 a o tom, že rozhodnutím môžu byť dotknuté aj jeho povinnosti vyplývajúce z poistnej zmluvy uzatvorenej so Slovenskou komorou exekútorov, do konania nevstúpil. Zo strany žalobcu bolo preukázané, že povinnej uhradil škodu v celkovej výške 6.025,00 Eur a preto súd zviazal žalovaného uvedenú sumu zaplatiť na základe uvádzanej poistnej zmluvy žalobcovi.

6. V časti, čo do zaplattenia istiny 900,00 Eur s príslušenstvom súd návrh zamietol. Uvedená suma pozostáva z trov exekúcie, ktorá bola vedená proti žalobcovi na základe exekučného titulu - rozsudku tamojšieho súdu sp. zn. 1C/79/2006. Zo strany žalobcu bola preukázaná úhrada uvedenej sumy súdnemu exekútorovi, napriek tomu mal súd za to, že túto nemožno žalobcovi priznať titulom poistného plnenia na základe predmetnej poistnej zmluvy. V danom prípade totiž žalobca, ktorý bol uvedeným rozsudkom zviazaný k náhrade škody, si nesplnil svoju povinnosť zaplatiť sumu, ku ktorej bol zviazaný a z toho dôvodu bol voči nemu podaný návrh na vykonanie exekúcie. Žalobca bol pritom povinný plniť na základe právoplatného a vykonateľného rozhodnutia súdu a pokiaľ tak neurobil, nemožno konštatovať, že ide o škodu, ktorá bola z jeho strany spôsobená nedbanlivosťou pri výkone exekučnej činnosti.

7. Žalobcovi boli súdom prvej inštancie priznané aj úroky z omeškania podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, v súlade s vládnym nariadením č. 87/1995 Z.z. od zaplattenia škody zo strany žalobcu povinnej v exekučnom konaní.

8. Výrok o trovách konania súd odôvodnil podľa ust. § 142 ods. 2 zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej len „O.s.p.“), t.j. podľa úspešnosti v konaní. Žalobca sa návrhom na začatie konania domáhal zaplattenia istiny vo výške 6.925,00 Eur, priznaná mu bola suma 6.025,00 Eur, ktorá predstavuje 87 % zo žalovanej istiny. Žalobný návrh bol zamietnutý čo do sumy 900,00 Eur, ktorá predstavuje 13 % žalovanej istiny. Žalobca bol tak úspešný v konaní čo do 74 % (87 % mínus 13 %). Náhrada trov konania preto bola priznaná žalobcovi vo výške 74 %.

9. Pri plnom úspechu v spore by mal žalobca nárok na náhradu trov konania pozostávajúcich zo zaplatteného súdneho poplatku z návrhu vo výške 415,50 Eur a trov právneho zastúpenia vo výške 1.471,45 Eur (podľa vyhlášky č. 644/2005 Z.z. za 5 úkonov právnych služieb). Hodnota jedného úkonu právnej služby bola určená podľa § 10 ods. 1 uvedenej vyhlášky vo výške 237,34 Eur, pričom predstavuje sumu 1.186,70 Eur. Trovy právneho zastúpenia ďalej pozostávajú z režijného paušálu podľa § 15 písm. a) vyhlášky za tri úkony v roku 2013 po 7,81 Eur a dva úkony v roku 2014 po 8,04 Eur, t.j. spolu režijný paušál 39,51 Eur. Spolu odmena a režijný paušál predstavujú sumu 1.226,21 Eur, k čomu bola pripočítaná suma 245,24 Eur ako 20 % DPH zo sumy 1.226,21 Eur. Keďže žalobca mal v konaní úspech len v 74 %, bol mu priznaný titulom náhrady trov konania zaplattený súdny poplatok vo výške 307,47 Eur (74 % zo sumy 415,50 Eur) a trovy právneho zastúpenia vo výške 1.088,87 Eur (74 % zo sumy 1.471,45 Eur).

10. Proti rozsudku, a to proti výroku, ktorým súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 6.025,00 Eur s úrokom z omeškania 5,75% ročne od 01.04.2013 do zaplattenia a nahradiť trovy konania pozostávajúce zo zaplatteného súdneho poplatku z návrhu vo výške 307,47 Eur a na účet právneho zástupcu žalobcu trovy právneho zastúpenia vo výške 1.088,87 Eur, podal odvolanie žalovaný, keďže podľa jeho názoru súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, pričom sa žalovaný zároveň domnieva, že rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

11. V prvom rade poukazuje žalovaný na to, že napadnuté súdne rozhodnutie neobsahuje dostatočne hodnoverné právne odôvodnenie, ktoré by napĺňalo účel odôvodnenia rozsudku. Nie je zrejmé, na základe akej právnej úvahy súd dospel k názoru, že žalovaný pochybil pri likvidácii vzneseného nároku. Okresný súd sa obmedzil na prevzatie právnej kvalifikácie zisteného skutkového stavu z predchádzajúceho konania vedeného pod sp. zn. 1 C 79/2006, ktoré má však pre rozhodnutie v prejednávanej právnej veci zásadný význam, no napriek tomu skutkový stav hlbšie neskúmal. Podľa názoru žalovaného preto neobstojí strohé konštatovanie, že Okresný súd Spišská Nová Ves v predchádzajúcom konaní, vedenom s inými účastníkmi a pri posudzovaní odlišného nároku, konštatoval, že sa jedná o náhradu škody. Hoci je nesporné, že výsledok konania, ktoré bolo pod sp. zn. 1C/79/2006 vedené na Okresnom súde Spišská Nová Ves, malo zásadný vplyv na priebeh prejednávanej právnej veci, poukazuje žalovaný na to, že čisto z výrokovej časti súdneho rozhodnutia nie je možné vyvodiť, či bola žalovaná suma priznaná titulom náhrady škody alebo vydania bezdôvodného obohatenia. Samotné odôvodnenie rozsudku nie je právne záväzné a nie je ani možné sa voči nemu odvolať, a to ani v prípade, ak by bol žalovaný vedľajším účastníkom tohto konania. Z vyššie uvedených dôvodov sa preto žalovaný domnieva, že samotné rozhodnutie súdu prvej inštancie je nepreskúmateľné.

12. Žalovaný v odvolaní poukázal na svoje námietky vznesené v priebehu konania, že nárok uplatnený voči nemu zo strany žalobcu nie je existujúcou poisťnou zmluvou krytý, a to najmä s ohľadom na znenie čl. 3 ods. 2 písm. a) Zvláštnej časti VPP k poisťnej zmluve č. XXXXXXXXXXXX, uzatvorenej 12. novembra 2002 medzi Slovenskou komorou exekútorov a žalovaným. Konajúci súd sa bez bližšieho odôvodnenia obmedzil len na prevzatie právnej kvalifikácie zisteného skutkového stavu z predchádzajúceho konania vedeného pod sp. zn. 1 C 79/2006. Podľa názoru žalovaného ale potom takýto postup súdu napĺňa znaky arbitrárnosti súdneho rozhodnutia. Žalovaný poukazuje na to, že účelom ním podaného odvolania nie je napadnutie skoršieho rozsudku, súdna prax neustále napreduje a rieši otázky, ktoré v jej priebehu nastanú v časových a vecných súvislostiach, ktoré pri skorších rozhodnutiach nemuseli byť komplexne a správne vyhodnocované.

13. V tejto spojitosti žalovaný poukazuje na skutočnosť, že od času vydania skoršieho rozsudku bol publikovaný Nález Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS SR 165/2012 (ďalej len „nález ÚS SR“), ktorý ustálil, že v prípadoch, keď sa pojednáva o odmene exekútora za výkon exekučnej činnosti a dôjde k vymoženiu čiastky presahujúcej zákonný nárok exekútora na odmenu, je možné konanie exekútora právne kvalifikovať ako bezdôvodné obohatenie, a to v rozsahu vymáhania vlastných trov súdneho exekútora. Nielen pre účely tohto súdneho konania preto žalovaný považuje za potrebné rozlišovať, či bola žalovaná suma odmenou exekútora, alebo či sa jednalo o iné náklady v rámci neoprávneného výkonu časti exekúcie, t.j. o istinu či penále a pod. Z nálezu ÚS SR potom vyplýva, že neexistuje dôvod, prečo by nebolo možné vyhodnotiť konanie súdneho exekútora ako bezdôvodné obohatenie, ktorého sa na úkor poškodenej, vystupujúcej v exekučnom konaní ako povinná, dopustil. Žalovaný sa domnieva, že je formalistickým a arbitrárnym prístupom, pokiaľ sa konajúci súd striktnie bez ďalšieho drží odôvodnenia skoršieho konania, v ktorom de facto poškodenej na právnej kvalifikácii nároku ani nemuselo záležať, nakoľko jej opodstatneným zámerom bolo získanie vykonateľného súdneho rozhodnutia ukladajúceho súdnemu exekútorovi povinnosť uhradiť jej neoprávnene vymoženú sumu. V tejto spojitosti žalovaný poukazuje na to, že poisťenie zodpovednosti za škodu slúži ako ochrana pred náhlou, nepredvídateľnou situáciou, z ktorej by poistenému vznikol záväzok nahradiť poškodenému spôsobenú škodu, pričom v prejednávanej veci sa o takúto situáciu nejedná, nakoľko k „nadmernému vymoženiu“ prostriedkov od poškodenej došlo z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia príslušných ustanovení Exekučného poriadku súdnym exekútorom, a teda jeho záväzok nevznikol z náhlej a nepredvídateľnej príčiny, ako je napr. zničenie zabavených vecí z dôvodu zlého uskladnenia a pod. Podľa názoru žalovaného je i bez uvedeného Nálezu ÚS SR v rozpore so všetkými logickými kritériami, ako aj inštitútom poisťenia zodpovednosti za škodu, aby boli poisťovateľom hrazené také prostriedky, ktorými poistený ako súdny exekútor voľne disponoval a mal možnosť ich kedykoľvek vrátiť subjektu, od ktorého ich neoprávnene vymohol. Z tohto dôvodu preto žalovaný kladie otázku, či priznanie nároku na zaplatenie sumy, ktorú v súlade so skutkovými zisteniami skoršieho rozhodnutia nemožno považovať za iné, než za odmenu za výkon neoprávnenej exekúcie, je v súlade so zásadami, na ktorých stojí právny poriadok SR. Súdnemu exekútorovi škoda nevznikla, nakoľko jeho majetok sa touto úhradou nijako nezmenšil. Súdny exekútor len vrátil to, čo mal neoprávnene u seba a čo mu teda podľa práva nepatrielo. Nemusel vynaložiť nijaké vlastné prostriedky na odškodnenie, len vydal to, na čoho držbu nemal právny nárok. V závere svojho odvolania žalovaný poukázal na to, že priznaním plnenia v prospech žalobcu by vznikol nebezpečný precedens, keďže podľa jeho názoru je nemysliteľné, aby poisťovne za súdnych exekútorov plnili „škody“, ktoré nemožno považovať za škody, ale za obyčajné bezdôvodné obohatenie, ktoré je subsumované pod prípad náhrady škody, s cieľom domôcť sa tak poisťného plnenia, najmä keď samotná poisťná zmluva ako vyplýva z jej ustanovenia čl. 3 ods. 2 písm. a) zvláštnej časti VPP takéto nároky nekryje. Poukazujúc na uvedené skutočnosti preto žalovaný, navrhuje, aby odvolací súd rozsudok zmenil a žalobu zamietol.

14. K odvolaniu žalovaného podal písomné vyjadrenie žalobca a navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil, pretože je vo výroku vecne správny. Súčasne navrhol žalovaného zaviazat' na znášanie odvolacích trov, vrátane trov právneho zastúpenia, ktoré vo vyjadrení vyčíslil. Poukázal na správnosť rozsudku, ako aj na jeho jasné a zrozumiteľné odôvodnenie, ktoré vychádza zo zisteného skutkového stavu, logicky vyhodnocuje dôkazy, ktoré boli v konaní produkované a na tento skutkový stav správne aplikuje príslušné ustanovenia zákonov.

15. Dôvody odvolania žalovaného smerujú k spochybnovaniu právnej kvalifikácie už právoplatného rozsudku, so snahou, aby v prejednávanej veci bol pôvodný nárok kvalifikovaný ináč. Snahou žalovaného je dosiahnuť iné právne posúdenie pôvodného právoplatného rozsudku, teda nie ako

náhradu škody, ale ako bezdôvodné obohatenie, bez ohľadu na jeho záväznosť. Ďalej žalovaný vo svojom odvolaní odvolávajúc sa na ustanovenie čl. 46 ods. 1 a ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky konštatuje, že súčasťou práva na súdnu ochranu a spravodlivý súdny proces je nepochybne aj právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Nedostatok riadneho odôvodnenia rozhodnutia vidí žalovaný vtom, že v konaní namietal, že nárok uplatnený voči nemu zo strany žalobcu nie je existujúcou poisťovnou zmluvou krytý a to najmä s ohľadom na znenie článku 3 ods. 2 písm. a) Zvláštnej časti VPP k poisťovnej zmluve a následne, že konajúci súd sa bez bližšieho odôvodnenia obmedzil len na prevzatie právnej kvalifikácie zisteného skutkového stavu z predchádzajúceho konania vedeného pod sp. zn. 1C 79/2006. Žalobca vo vyjadrení uviedol, že súd prvej inštancie sa uvedenou námietkou zaoberal, obsah časti VPP podľa čl. 3 ods. 2 Všeobecných podmienok cituje na str. 3 svojho rozsudku a posúdenie tejto námietky - jej vyhodnotenie, súd učinil na str. 6, posledný odsek svojho odôvodnenia. Teda námietka žalovaného v odôvodnení odvolania v súvislosti s právom na súdnu ochranu podľa Ústavy SR, teda aj právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia nie na mieste, pretože tomuto právu bolo nepochybne vyhovieť. Samotný žalovaný cituje rozhodnutia Ústavného súdu SR, ktoré len potvrdzujú správnosť odôvodnenia rozhodnutia (... nie je nutné, aby na každú žalobnú námietku bola daná súdom podrobná odpoveď, ak však súd v odôvodnení nereaguje na zásadnú relevantnú námietku ...).

16. Pokiaľ žalovaný cituje Nález Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 165/2012, žalobca k tomu uvádza, že už na pojednávaní konanom 20. mája 2014 (záp. str. 4) sa žalobca k tomuto nálezu vyjadril a konštatuje aj teraz, že tento nález rieši úplne inú skutkovú situáciu, než sa rieši v tomto konaní, pričom vysvetlil súdu aj dôvody, prečo sa jedná o inú situáciu.

17. V závere odvolania žalovaný si kladie otázku, či priznanie nároku na zaplatenie sumy, ktorú v súlade so skutkovými zisteniami skoršieho rozhodnutia nemožno považovať za iné, než za odmenu za výkon neoprávnenej exekúcie, je v súlade so zásadami, na ktorých stojí právny poriadok SR. Takú istú otázku si však môže kladť aj žalobca vo vzťahu k rozhodnutiu exekučného súdu, ktorý exekúciu čo do sumy 436.858,- Sk zastavil 29. júla 2004 a uznesenie nadobudlo právoplatnosť 7. septembra 2004. Práve spochybňovanie právoplatných rozhodnutí iným spôsobom ako mimoriadnymi opravnými prostriedkami by však zásady, na ktorých stojí právny poriadok SR, zásadným spôsobom narušali. Navrhuje preto, aby odvolací súd rozhodol v zmysle petitu tohto vyjadrenia. Zároveň žalobca vyčíslil trovy právneho zastúpenia v odvolacom konaní za 1 úkon (vyjadrenie k odvolaniu) v sume 237,43 Eur, režijný paušál 8,04 Eur, 20 % DPH vo výške 49,09 Eur - celkom v sume 294,56 Eur.

18. Krajský súd v Košiciach ako súd odvolací [§ 34 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“)] prejednal odvolanie žalovaného ako podané včas oprávnenou osobou proti rozhodnutiu, proti ktorému je prípustné, bez nariadenia pojednávania v zmysle ust. § 385 ods. 1 CSP a contrario v rozsahu danom ust. § 379, § 380 ods. 1, 2 CSP a z hľadísk uplatnených odvolacích dôvodov [§ 205 ods. 2 písm. a), d) a f) O.s.p. v spojení s ust. § 470 ods. 2 prvej vety CSP, v CSP odvolacie dôvody podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b), f) a h)] a dospel k záveru, že odvolaniu žalovaného nie je možné vyhovieť. Rozsudok bol verejne vyhlásený na Krajskom súde v Košiciach 26. októbra 2016 o 9.20 hod. v pojednávacej miestnosti č. dv. 215, 2. poschodie, pričom miesto a čas verejného vyhlásenia rozhodnutia boli zverejnené minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli Krajského súdu v Košiciach v zmysle ust. § 219 ods. 1, 3 CSP.

19. Rozsudok, okrem výroku, ktorým bolo žalobe vyhovieť a výroku o trovách konania, nebol odvolaním napadnutý, nadobudol právoplatnosť (§ 367 ods. 3 CSP), preto nebol v uvedenom rozsahu v odvolacom konaní preskúmaný.

20. Žalovaný v odvolaní uplatnil odvolacie dôvody podľa ust. § 205 ods. 2 písm. a), d) a písm. f) O.s.p. V zmysle CSP ide o odvolacie dôvody podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b), f) a h), t.j., že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, ďalej, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

21. Odvolací súd v prejednávaní veci dospel k záveru, že tieto odvolacie dôvody nie sú preukázané.

22. Jedným z aspektov práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpoveď na všetky právne a skutkové relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany (IV. ÚS 115/03). Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva aj povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán avšak s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05, I. ÚS 353/06, II. ÚS 220/08, III. ÚS 12/07, IV. ÚS 163/08).

23. Súd prvej inštancie vykonal vo veci dokazovanie v potrebnom rozsahu a náležite zistil skutkový stav, vykonané dôkazy vyhodnotil podľa ust. § 132 O.s.p., z týchto dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam, na ktorých aj založil svoje rozhodnutie, na zistený skutkový stav aplikoval správne ustanovenia Občianskeho zákonníka a Exekučného poriadku a tieto aj správne vyložil, pričom nebola zistená žiadna vada, ktorá by mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, preto odvolací súd jeho rozsudok ako vecne správny podľa ust. § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

24. Podľa § 159 ods. 2 O.s.p., platného a účinného do 30. júna 2016, výrok právoplatného rozsudku je záväzný pre účastníkov a pre všetky orgány; ak je ním rozhodnuté o osobnom stave, je záväzný pre každého.

25. Citované ustanovenie Občianskeho súdneho poriadku vyjadruje tzv. materiálnu stránku právoplatnosti rozsudku. Materiálnou právoplatnosťou a rozumie záväznosť výroku rozsudku a jeho nezmeniteľnosť. Záväznosť právoplatného rozsudku vyplývajúca z materiálnej právoplatnosti je autoritatívnym prejavom vôle súdu ako štátneho orgánu, ktorým bol vyriešený spor alebo upravené iné práva a povinnosti a ktorým sa musia riadiť tí, ktorým je adresovaný. Pre súdy, správne orgány a iné orgány verejnej moci je výrok právoplatného rozsudku v iných než statusových veciach záväzný len potiaľ, pokiaľ posudzujú (ako predbežnú otázku) medzi účastníkmi, prípadne medzi osobami, na ktoré bola subjektívna záväznosť rozsudku rozšírená, právne vzťahy, ktoré boli právoplatne vyriešené súdnym rozhodnutím. Záväznosť právoplatného rozsudku bráni súdu, aby v následnom (závislom) konaní odchyľne posúdil právny následok, o ktorom už bolo rozhodnuté a ktorý má v prebiehajúcom konaní povahu prejudiciálnej otázky. Súd by tým porušil princípy právneho štátu, okrem iného aj princíp dôvery v rozhodovaciu činnosť orgánov štátu a dobrej viery jednotlivca v správnosť aktov verejnej moci (pozri rozhodnutie Najvyššieho súdu SR z 24. februára 2016, sp. zn. 6 MCdo3/2015).

26. Podľa ust. § 228 ods. 1 CSP výrok právoplatného rozsudku je záväzný pre strany a pre tých, ktorí sa stali právnymi nástupcami strán po právoplatnosti rozsudku, ak nie je ustanovené inak.

27. V zmysle Dôvodovej správy vyššie uvedené ustanovenie CSP upravuje koncepčne odlišným spôsobom materiálnu stránku právoplatnosti súdnych rozhodnutí spočívajúcu v záväznosti súdneho rozhodnutia na definovaný okruh subjektov. Vychádza sa z koncepčne nového poňatia, že právoplatný rozsudok zaväzuje iba procesné strany a ich prípadných sukcesorov, teda nie všetky orgány verejnej moci.

28. Podľa § 135 ods. 2 O.s.p., platného a účinného do 30. júna 2016, otázky, o ktorých patrí rozhodnúť inému orgánu, môže súd posúdiť sám. Ak však bolo o takejto otázke vydané príslušným orgánom rozhodnutie, súd z neho vychádza.

29. Pokiaľ už bola v občianskoprávnom konaní právoplatne vyriešená určitá otázka hmotnoprávneho vzťahu účastníkov, je súd v inom konaní, v ktorom má tú istú otázku posúdiť ako prejudiciálnu, viazaný jej skorším posúdením. (pozri Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 31. januára 2012, sp. zn. 1 Cdo 44/2010)

30. Podľa ust. § 194 ods. 1, 2 CSP otázku, o ktorej má právomoc rozhodovať iný orgán verejnej moci ako orgán podľa § 193, môže súd posúdiť sám, nemôže však o nej rozhodnúť. Ak bolo o otázke podľa odseku 1 rozhodnuté, súd na také rozhodnutie prihliadne a vysporiada sa s ním v odôvodnení rozhodnutia.

31. Súd prvej inštancie svoje rozhodnutie založil v prvom rade na tom, že žalobca bol rozhodnutím tamjšieho súdu zaviazaný zaplatiť sumu 3.342,33 Eur s príslušenstvom a nahradiť trovy konania povinnej v exekučnom konaní, ktoré viedol na základe poverenia súdu. Istinu bol žalobca zaviazaný zaplatiť titulom náhrady škody podľa § 33 ods. 1 Exekučného poriadku. K tvrdeniu žalovaného, že na

strane žalobcu vzniklo bezdôvodné obohatenie a teda poisťná zmluva sa na daný prípad nevzťahuje, súd uviedol, že v danej veci nie je možné zmeniť právnu kvalifikáciu konania, ktoré bolo už právoplatne ukončené. Právna kvalifikácia zodpovednostného vzťahu žalobcu v tomto konaní voči povinnej z exekučného konania bola jednoznačne stanovená v konaní vedenom pod sp. zn. 1C/79/2006, a to aj odvolacím súdom, ktorý v uvedenom konaní rozhodoval. Zároveň súd zdôraznil, že zodpovednosť súdneho exekútora za škodu je objektívnou zodpovednosťou, t.j. zodpovednosťou, ktorá vzniká bez ohľadu na zavinenie. Pri rozhodovaní preto súd vychádzal z toho, že žalobca ako súdny exekútor spôsobil v rámci exekučného konania povinnej škodu a teda nešlo o bezdôvodné obohatenie sa na jeho strane. Súd prvej inštancie preto dospel k záveru, že základ nároku žalobcu v konaní je preukázaný.

32. Z obsahu spisu je nepochybné, že vo veci bol vydaný rozsudok Okresným súdom Spišská Nová Ves z 1. februára 2012, sp. zn. 1C/79/2006-301, ktorým súd rozhodol, že žalovaný (v teraz prejednávanom spore žalobca) zodpovedá za škodu uplatnenú v tomto konaní v celom rozsahu, pričom krajský súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil.

33. Nakoľko súd prvej inštancie rozhodoval v čase platnosti a účinnosti Občianskeho súdneho poriadku, postupoval správne, keď pri rozhodovaní vychádzal z právoplatného súdneho rozhodnutia vydaného vo vyššie uvedenej veci, ktoré bolo pre súd záväzné.

34. Odvolací súd zároveň zdôrazňuje, že žalovaný mal vedomosť o konaní vedenom Okresným súdom Spišská Nová Ves pod sp. zn. 1C/79/2006, preto mal možnosť do tohto konania vstúpiť ako vedľajší účastník podľa príslušných ustanovení vtedy platného a účinného Občianskeho súdneho poriadku a uplatniť argumenty, ktoré vznáša teraz v odvolaní, čím by naplňal princíp „vigilantibus iura scripta sunt“ (právo patrí bdelym); žalovaný mal totiž vedomosť o druhu nároku, ktorý bol proti súčasnému žalobcovi v konaní pod sp. zn. 1C/79/2006 uplatnený, preto mohol predpokladať aj z toho plynúcu možnú konzekvenciu, a to uplatnenie nároku zo strany žalobcu na plnenie z poisťnej zmluvy proti žalovanému.

35. Na základe uvedeného odvolacie argumenty žalovaného je možné hodnotiť ako snahu o neprípustnú zmenu záväzného, právoplatného rozhodnutia vydaného v danej veci.

36. Vzhľadom na vyššie uvedené, odvolanie žalovaného nie je v tomto smere opodstatnené, lebo súd prvého stupňa úplne zistil skutkový stav veci, uplatnený nárok posúdil podľa správnych ustanovení právnych predpisov, ktoré aj správne vyložil a zo zistených skutočností vyvodil správne skutkové i právne závery o právach a povinnostiach sporových strán, pričom svoje rozhodnutie aj náležite odôvodnil.

37. Nedôvodné sú aj odvolacie námietky, ktorými odvolateľ spochybňuje správnosť rozhodnutia súdu prvej inštancie z dôvodu, že nárok uplatnený voči nemu zo strany žalobcu nie je existujúcou poisťnou zmluvou krytý s ohľadom na znenie čl. 3 ods. 2 písm. a) Zvláštnej časti VPP k poisťnej zmluve č. XXXXXXXXXXXX, uzatvorenej 12. novembra 2002 medzi Slovenskou komorou exekútorov a žalovaným.

38. Vyššie uvedenú odvolaciu námietku odvolací súd nepovažuje za opodstatnenú, pretože súd prvej inštancie sa s touto otázkou v odôvodnení rozsudku náležite vysporiadal. V písomnom vyjadrení k odvolaniu žalovaného tiež žalobca dôvodne poukázal na to, že súd prvej inštancie sa uvedenou námietkou zaoberal, keď obsah časti VPP podľa čl. 3 ods. 2 Všeobecných podmienok cituje na str. 3 svojho rozsudku a posúdenie tejto námietky žalovaného, vrátane prijatého záveru, súd učinil dostatočne podrobne v poslednom odseku odôvodnenia na str. 6 rozsudku.

39. Vzhľadom na vyššie uvedené odvolanie žalovaného z hľadiska uplatnených odvolacích dôvodov nemožno považovať za opodstatnené a preto bol rozsudok v jeho v napadnutom výroku, ktorým bolo žalobe vyhovie, ako vecne správny potvrdený.

40. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa ust. § 396 ods. 1 v spojení s ust. § 255 ods. 1 CSP. Žalobca bol v odvolacom konaní úspešný a má právo na náhradu ich trov. Preto odvolací súd žalobcovi priznal náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

41. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

(2) Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. (2) Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolaateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).